

Adams relatie en wandel met God

“Toen zij het geluid van de Here God hoorden, die in de hof wandelde in de avondkoelte, verborgen de mens en zijn vrouw zich voor de Here God tussen het geboomte in de hof.”

Genesis 3:8

Als je opzoekt wat er over Adam geschreven staat, dan weten we eigenlijk niet zoveel van hem. En wat we wel over hem weten, is niet zo positief. We denken dan vooral aan Adam als de in zonde gevallen mens, degene door wie de zonde en de dood in de wereld zijn gekomen (Rom. 5:12). Dat heeft natuurlijk alles te maken met die ene, bekende daad van overtreding in de hof van Eden (Rom. 5:17-18). Adam at van de boom van kennis van goed en kwaad (Gen. 3:6). Toch zijn wijzelf geen haar beter; ook ieder van ons zou hebben gegeten van die vrucht.

Kort daarna kwam de Here God in de hof wandelen. Kennelijk was het Zijn gewoonte in de avondkoelte naar de mens toe te komen. Adam en Eva herkenden meteen het geluid van de Here God, die wandelde in de hof. Maar nu verborgen ze zich. Dat was voor die tijd niet zo geweest. Adam had wel vaker contact gehad met God. Zo had God hem persoonlijk gezegd om niet van die ene boom te eten (Gen. 2:16-17). Ook bracht Hij al het gedierte bij Adam om te zien hoe deze het zou noemen, en vervolgens ook de vrouw (Gen. 2:19,22). Dit alles toont dat er een *relatie* was tussen God en de mens. We kunnen het plaatje wel verder inkleuren. God kwam niet zomaar in de hof wandelen om te kijken naar alles wat Hij had gemaakt. Hij kwam in de hof wandelen om daar Adam en later ook Eva te ontmoeten. Adam was de eerste mens, en daarmee ook de eerste die wandelde met God.

Gods doel met de mens

Hiermee wordt meteen duidelijk wat God met de mens voorhad. God maakte de mens als een relationeel wezen, en wel allereerst om een relatie aan te gaan met de Here God *Zelf*. Het is treffend om de *eerste* tekst in de Bijbel waar over ‘wandelen’ wordt gesproken (Gen. 3:8), te vergelijken met de *laatste* tekst die over ‘wandelen’ spreekt (Openb. 21:24). Beide keren gaat het erom dat er een relatie is tussen God en de mens(en). Beide keren, in de hof van Eden en tijdens het duizendjarig Vrederijk, is daar een boom (of: geboomte) des levens. De boom des levens is een uniek kenmerk voor beide perioden. Dit geboomte dient ter instandhouding van de mens en zorgt ervoor dat de

relatie met God kan blijven voortbestaan. Zeg maar: met de idee: ‘zo mag het blijven duren’. Het heeft bij Adam echter niet zo mogen zijn, en het zal ook in het duizendjarig Vrederijk niet zo zijn. Toch zal God het uiteindelijk nog *beter* maken. In de eeuwige toestand wordt immers niet gesproken over ‘wandelen’, maar over ‘wonen’ (Openb. 21:3). Maar voordat de eeuwige toestand aanbreekt, komt er een opstand en daarmee ook een einde aan het Vrederijk (Openb. 20:7-9).

Ongehoorzaamheid

Wat een trieste zaak beschrijft Genesis 3. De wandel, de relatie met God, ging verloren. De mens verborg zich voor de Here God. Dat had hij ongetwijfeld nog nooit gedaan. Ik kan me voorstellen dat de mens normaal gesproken uitzag naar het moment, waarop God in de hof kwam om met hem te wandelen. Maar op die vreselijke dag, in de avondkoelte, was het totaal anders. De mens beseftte dat hij het verprutst had. Hij durfde God niet meer onder ogen te komen. De wandel met God was verstoord. Dat was het gevolg van zonde. De praktische relatie met God kon niet worden voortgezet. De zondeval veroorzaakte direct een relatiebreuk, de mens verborg zich en er was geen wandel met God meer.

Adams zonde was een daad van overtreding en ongehoorzaamheid. Adam wandelde met God in de hof van Eden, zolang hij Gods gezag erkende. Vanaf het moment dat hij dit niet meer deed, was het kwaad geschied. De *gehoorzaamheid* had plaatsgemaakt voor *ongehoorzaamheid*. Sindsdien wordt ieder mens die met God niet rekt, dan ook beschouwd als een ‘zoon van de ongehoorzaamheid’ (Ef. 2:2; 5:6; Kol. 3:6).

Er is nog een vergelijking te maken tussen de tijd in de hof van Eden en het duizendjarig Vrederijk. Heel speciaal voor deze twee perioden in de wereldgeschiedenis is immers dat er een openlijke *erkenning* is van het gezag van God, resp. Christus. Daardoor is er in die twee perioden ook een ‘wandelen’ van God en de mens *samen* hier op aarde mogelijk. De volken zullen met God wandelen in het duizendjarig Vrederijk, zolang ze Christus’ gezag erkennen.

Hier vinden we een fundamentele voorwaarde voor onze relatie met God. *De absolute voorwaarde om te kunnen wandelen met God, is Hem te erkennen als Heer.* Daar waar God niet als God wordt erkend, is er geen praktische relatie met Hem mogelijk. Wij kunnen met God wandelen, zolang wij Christus' gezag over ons leven erkennen. Wees eerlijk tegenover jezelf: als je Christus' gezag even niet erkent in je leven, wandel je dan met God?

Op een bespreking hadden we het eens over gehoorzaamheid aan God. Iemand zei: 'Ik wil wel gehoorzaam zijn, maar hoe? Ik weet niet wat Hij wil van mij'. Ik begreep zijn probleem, we kennen dat allemaal wel, denk ik. Ik deed een voorstel: 'Laten we beginnen met gehoorzaam te zijn aan dat wat we wél weten'. Heel veel van wat God van ons wil, staat in Zijn Woord of is rechtstreeks af te leiden uit de principes van het Woord. Als we daarin gehoorzaam blijken te zijn, zou God dan niet méér van Zijn wil voor ons leven openbaren? Is het niet logisch dat God eerst wil zien dat wij gehoorzaam zijn in dat wat ons reeds geopenbaard is, vóórdat Hij ons méér kan en zal openbaren?

Als God willen zijn

Wat is er nu precies fout gegaan? Hoe komt het dat de mens ongehoorzaam geworden is aan God? Allereerst blijkt dat de boom van de kennis van goed en kwaad *aantrekkelijk* was geworden voor Eva. Zij zegt immers dat die boom in het midden van de hof stond (Gen. 3:3). Maar in werkelijkheid was het de boom des levens, die in het midden van de hof stond (Gen. 2:9). De slang vertelde de vrouw dat zij als God zou zijn, 'kennende goed en kwaad' (Gen. 3:5). Dat laatste blijkt achteraf ook zo te zijn (Gen. 3:22). Echter, de mens kan met die kennis niet omgaan en blijkt naderhand niet in staat te zijn alleen het goede te doen.

Het is dit verlangen om als God te zijn, dat de vrouw ertoe bracht nog eens aandachtiger naar de boom te kijken. Dan ziet ze dat de boom goed was om van te eten, een lust voor de ogen en begeerlijk om daardoor verstandig te worden (vs. 6). Daardoor ontstaat de gedachte dat God iets goeds zou hebben achtergehouden, dat Hij niet Zijn volle zegen zou hebben geschonken. Och, kende ze God maar beter! Nu wil zij zelf als God zijn. Hoe is ze toch verleid tot hetzelfde verlangen dat de satan had (Jes. 14:14). De heerschappij van God is dan niet langer een zegen, maar wordt beschouwd als een juk. Daarom wilde ze Zijn heerschappij afwerpen om zelf als God te kunnen zijn. En daar zit nu de kern, het hart van de zonde: het niet willen rekenen met God. Elke zonde kunnen wij zo bezien. Wij willen zelf voor God spelen en zelf bepalen wat goed en kwaad is. Wij vertrouwen er niet op dat wat God met ons voorheeft het *beste* is. Wij worden ongehoorzaam en vallen in overtreding.

Het wegnemen van de boom des levens

De gehoorzaamheid aan God blijkt ook een absolute voorwaarde te zijn voor de toegang tot de boom des levens: *"En de HERE God zei: Zie, de mens is geworden als Onzer een door de kennis van goed en kwaad; nu dan, laat hij zijn hand niet uitstrekken en ook van de boom des levens nemen en eten, zodat hij in eeuwigheid zou leven"* (Gen. 3:22).

De toegang tot de boom des levens werd de mens dan ook ontzegd (vs. 23-24). Dit was een uiterst genadig besluit van God! Stel je voor wat er zou zijn gebeurd als God dit niet had gedaan. Dan zou de mens voor eeuwig zijn blijven leven in ongehoorzaamheid ten opzichte van God, met alle gevolgen van dien (vgl. Gen. 6:5). Dat zou een regelrechte ramp zijn geweest!

Het hart van God

Zo kwam er voorlopig een einde aan de relatie tussen God en de mens, maar daarbij bleef het gelukkig niet. Gods liefde voor de mens is immers veel groter, dan dat Hij hem voor eeuwig in de zonde zou laten voortleven. Hij wilde de verbroken relatie herstellen. Dat zien wij in beeld bij de huden, waarvan Hij kleren voor hen maakte (Gen. 3:21). Voor deze kleren moest er een dier sterven. Dit was het *eerste* offer in de Bijbel, en het werd door God *Zelf* gebracht. Het spreekt reeds van het offer van de Heer Jezus Christus, dat zo'n vierduizend jaar later zou worden gebracht. Ook dat laatste offer is door God *Zelf* gebracht, en het dient om ons te kunnen bekleden met 'de mantel van de gerechtigheid' (Jes. 61:10).

Zoals gezegd: dit kon niet zomaar gebeuren. Er moest bloed vloeien, er moest een offer worden gebracht. Het *volmaakte* Offer moest worden gebracht. Dat is het offer van de Onschuldige, die *Zelf* nooit ongehoorzaam is geweest jegens God, die tijdens Zijn leven hier op aarde voortdurend met God wandelde. Het enige moment waarop de gemeenschap met God werd verbroken, was tijdens de drie uren van duisternis: *"Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?"* Dit lijden van de godverlatenheid was nodig omdat wij de gemeenschap met God hadden verbroken, maar Hij toch met ons wil wandelen. Wat een zegen is het dat de volmaakte gehoorzame Mens is gekomen en het werk heeft volbracht!

Er is nog meer. God gaf bovendien aan dat Hij door het Zaad van de vrouw het werk van de duivel wilde verbreken (Gen. 3:15; vgl. Gal. 4:4; 1 Joh. 3:8). De duivel zou de strijd niet winnen, maar God heeft het laatste woord. Zo heeft de satan wel de 'hiel' van de Heer Jezus vermorzeld, d.i. een einde gemaakt aan Zijn aardse leven. Maar de Heer Jezus heeft op het kruis de *kop* van de satan, de oude slang, vermorzeld (Openb. 12:9). Door Zijn sterven en door Zijn opstanding heeft de Heer Jezus Christus de definitieve overwinning op de satan behaald, tot eer van God.

Na de zondeval

Hoe is het verder gegaan na de zondeval en de verdrijving van de mens en zijn vrouw uit de hof van Eden? Konden zij toen nog verder met God 'wandelen'? Ook daarover weten wij weinig, maar er zijn wel goede aanwijzingen. In Genesis 5 zien wij het nageslacht van Adam, althans de gelovige lijn daarvan. Met de geboorte van Enos – de zoon van Set, de zoon van Adam –, begon men de naam des Heren aan te roepen (Gen. 4:26). Ook lezen wij over Henoch, dat hij 'wandelde met God' (Gen. 5:22). Van Noach lezen we dat eveneens, en hij was een 'rechtvaardig en onberispelijk man' (Gen. 6:9). God heeft de mens niet

in de steek gelaten. God zag vooruit op het kruis van Golgota en zo kon Hij verder met de mens gaan, zij het niet meer zoals in de hof van Eden.

Dat zal Adam en Eva ongetwijfeld veel pijn en verdriet hebben bezorgd. Vaak zullen zij hebben gedacht: 'Was het maar weer zoals vroeger in de hof van Eden' (bijv. na de moord op Abel). Hierin zien wij, tot slot, ook een praktische les voor ons. Hoe is het met uw wandel met God? Kent u perioden in uw leven waarin het beter was dan nu? Adam en Eva konden niet terug naar de hof van Eden. Maar wij kunnen wel altijd teruggaan naar het kruis van Golgota. Daar mogen wij loslaten wat onze wandel met God belemmert – om dan opnieuw, samen met Hem, verder te gaan.

Oude Sporen 2011

